

Az utolsó prepák

Az utolsó mohikának – í gy nevezte magukat köszöntőjében *Szabó Katalin*, a Vajda Péter Gimnázium volt testnevelő tanára, a találkozó szervezője. Tizenegyen jöttek el az egykori 32 prepa közül, tizenegyen nem jöhettek, tizen pedig nem jöttek el az ötvenéves találkozóra.

A prepa a tanítón öképzősök beceneve volt, hisz iskolájukat preparandiának, őket pedig – hivatalosan – preparandistáknak nevezték. A gimisek és a gazdászok ragasztották rájuk a prepa nevet. Tiltott gyümölcsök voltak ők számukra (is). Az egykori tanító nének 18 éves korukban kerültek az oroszlanbarlangba. De ők – ötven év múltán – egyöntetűen állították, hogy akkor még az osztálytermek korántsem voltak oroszlanbarlangok.

1959-ben sz ünt meg a középfokú, s lépett helyébe a felsőfokú tanítóképzés. Szarvason a több évtizedes tanítónképzést a felsőfokú óvónképzés váltotta fel.

1959-ben még csak harmadévesek voltak, ezért a negyedik osztályt már Szegeden végezték el 1960-ban. Miután letöltötték gyakorlóévüket, itt tettek képesítő vizsgát is – utolsóként a középfokú tanítóképzésben. Ma már mindannyian nyugdíjban vannak, és – Szabó Katalin kivételével – mindannyian tanító néniként fejezték be pályájukat. Több mint 40 évet töltöttek a pedagógus pályán.

A köszöntő után felhangzott a tréfás osztályinduló:

*A szarvasi templom tetejébe'
Pitagorász ül ott feketébe'.*

*Látod babám, látod, az is engem gyászol;
El akarnak buktatni az algebrából.*

Néhány percre visszaváltoztak tanítón öképzősökké: csak a lánynevüket mondták, szinte rajongó szeretettel emlékeztek egykori iskolájukra, egykori tanáraikra. Sorjázta a komoly, a mosolygós-könnyes történetek. A beszámoló végén szinte meglevenedett a rég megszűnt iskola élete, nehézségeivel, örömeivel, bánataival –

Szűcs Ilona, Bodoki Mária, Józsa Katalin, Molitorisz Matild, Szántó Éva, Szabó Júlianna, Kézdy Rozália, Szabó Katalin, Kézdy Kartalin, Csontos Gizella, Majláth Róza és évtizedekre kisugárzó tekintélyével.

Bodoki Marika Elekről érkezett. Kezdetben nagyon hiányzott az otthona. – Csak a közösség tartott itt – mondta. Ötödmagával került Vésztőre, akkora volt a községben a tanítóhiány. Részt vett a tanévnyitó értekezleten, még aznap egy disznóvágáson. Másnap jöttek érte Elekről, hogy szükségük van tanítóra. Első szóra ment; itt is maradt nyugdíjba vonulásáig.

Csontos Gizella némi kacsakaringó után került Parádról a szarvasi intézetbe. Szülőhelyén nem tudták fogadni, csak Sirokon kapott állást. Foggal-körömmel tiltakozott ellene, aztán mégis csak ott kellett kezdenie. Innen ment nyugdíjba, és ma szinte minden családtagja pedagógus Sirokon.

Józsa Kati Mezőgyánról került Szarvasra, oda is ment vissza. Több mint egy évtizedig tanított a falujában, majd Földeákra költözött, és ott dolgozott nyugdíjazásáig. – Mezőgyán már akkor is kis falu volt. Ma alig laknak benne – tette hozzá szomorúan.

Különös színfoltot jelentettek az osztályban a békéscsabai *Kézdy-ikrek, Kati és Rozi*. Kati tömören fogalmaz. Egy hónappal később jött az iskolába, csakis a testvére miatt. Nem tanítónő akart lenni, a zene, az ének és a sport tartotta benne a lelket. Miután végzett, visszament Csabára, és ott tanított nyugdíjba vonulásáig.

Rozi folytatta a történetet. Nagyon rossz szul érezte magát a testvére nélkül, aki zenei tehetség volt, és a szegedi konziba készült. Ő azonban „intézkedett”. *Palov Sári néni* tanácsára – gyakorló iskolai tanítónő volt – bement *Fodor József* igazgatóhoz, és bejelentette, hogy szeretné, ha ikertestvérét is felvennék az iskolába. Különbözeti vizsgával jöhet, mondta a szigoráról ismert igazgató. Ezután Rozi értesítette a szüleit, hogy Kati is jöhet az iskolába, mert elintézte. A szülők is, Kati is rábólintottak.

– Azóta is lelkiismeret-furdalásom van, hogy nem lett belőle zenész – tette hozzá Rozi, majd pályáját ismertette. – Csabán tanítottam hét évig. Férjhez mentem, és Pestre költöztem. Ötven év tanítás után mentem nyugdíjba. Tavaly búcsúztattak Újbudán külön ünnepségen, könyvet jelentettek meg rólam, és megkaptam a „mesterpedagógus” címet. Mutatja a könyvet is, az oklevelet is.

Majláth Róza kisújszállási. Bevallja, hogy ma is honvágya van: a szarvasi iskolába vágyik vissza. Néhány évig Ecsegfalván tanított, aztán Kisújszálláson fejezte be pályáját. – Minden találkozón itt vagyok, és itt is leszek, míg csak tehetem – zárta beszámolóját.

Molitorisz Matild az egyetlen szarvasi, de a teljes osztályban is csak hárman voltak. – Nagyon irigyelvelek benneteket, hogy koleszosok voltatok. Én egy kicsit kiestem az osztályközösségből. – Mi meg téged irigyeltünk, hogy naponta hazamehetsz – tették hozzá nevetve a társai. Dombegyház,

